

İnfo-Türk

BÜLTEN BULLETIN

INFO-TÜRK AJANSI
INFO-TÜRK AGENCY
AGENTSCHAP INFO-TÜRK
AGENCE INFO TÜRK
INFO-TÜRK AGENTUR

COLLECTIF TURC D'EDITION ET DE DIFFUSION
SQUARE CH.M.WISER, 13/2 - 1040 BRUXELLES
TEL: (32-2) 230 34 72 - DEPOT LEGAL 2198
BANKA HAVALE HESABI: BBL 310-0148714-02

AYLIK BÜLTEN

Eylül 1980

Türkçe 47

Yıllık abone

Benelux 200 FB

Benelux dışı 250 FB

Bültende yer alan yazılar
INFO-TÜRK kaynak
gösterilerek
kullanılabilir

NATO'NUN HÜKÜMET DARBESİ

DÜNYANIN TÜM DEMOKRASİ GÜÇLERİNE

12 Eylül 1980, Türkiye saatiyle sabahın 1'i...
Yıllardan beri faşist güçlerin yürüttükleri sis-
temli provokasyonlarla zemini ve bahanesi hazırlanan
askeri darbe gerçekleştirilmiş, 45 milyonluk Türkiye
yeniden otoriter bir rejimin karanlığına gömülmüştür.
Darbe, NATO planları çerçevesinde ve Pentagon'un bil-
gisi dahilinde uygulanmıştır.

Parlamento başta olmak üzere tüm siyasal partiler,
ilerici sendikalar ve demokratik örgütler kapatılmış-
tır. Tutuklamalar kısa sürede kitlesel boyutlara u-
laşmış, ülke 777 bin kilometrekarelik bir hapishaneye
dönüştürülmüştür.

Bu, ülkemizdeki faşist tırmanışın son basamağıdır.
Hemen her on yılda, 1960, 1971 ve nihayet 1980'de
askeri darbeye baskı rejimi altına sürüklenmek iste-
nen Türkiye halkı bu karanlığı ergeç yırtacaktır.

Bugün, 12 Eylül 1980, Türkiye'nin istisnasız tüm
demokrasi güçlerinin faşizme karşı tek bir yumruk gi-
bi birleşerek ortak savaş verme günüdür.

Dünyanın tüm demokrasi güçlerini, Türkiye halkının
bu haklı mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz.

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK
AVRUPA KOMİTESİ

EMPERYALİZM'İN NATO'SUYLA VE IMF'SİYLE TEZGAHLADIĞI FAŞİST DARBE

Demokrasi İçin Birlik -Avrupa Komitesi'nin 12 Eylül 1980 darbesinden hemen sonra dünya kamuoyuna beş dilde yayınladığı duyuruda da belirtildiği gibi, "Yıllardan beri faşist güçlerin yürüttükleri sistemli provokasyonlarla zemini ve bahanesi hazırlanan askeri darbe gerçekleştirilmiştir...Bu, ülkemizdeki faşist tırmanışın son basamağıdır."

"Milli Güvenlik Konseyi" adı altında darbeyi gerçekleştiren beş kişilik cuntanın daha ilk günden giriştiği uygulamalar, bu yargıyı doğrulayarak, darbenin açıkça faşist nitelik taşıdığını ve kurulan diktatörlüğün ise faşist bir diktatörlük olduğunu göstermiştir.

Ne var ki, tıpkı 12 Mart diktasının ilk dönemlerinde olduğu gibi, bu kez de, "ilercici"likleri kendinden menkul kimi çevrelerde, uluslararası sermayenin Türkiye'ye dayattığı bu faşist rejimi, "demokrasinin geleneksel savunucusu Türk Ordusu'nun zorunlu bir müdahalesi" biçiminde nitelendirme eğilimleri kendisini tekrar göstermiş, hattâ anti-faşist güçlerin zamanında mücadele saflarına katılmak yerine sonu belirsiz bir bekleme sürecine girmeleri ve pasifize olmaları sonucunu doğurabilecek boyutlara ulaşmıştır.

Hattâ bilimsel sosyalist platformde yer alan bir hareket dahi, 12 Eylül darbesinin uluslararası bağlamını, sınıfsal niteliğini ve terör uygulamalarını ikinci plana iterek, cuntacı generaller arasındaki kişisel çelişkileri abartmak, bu noktadan hareket ederek 12 Eylül darbesini bir faşist darbe değil, "askersel darbe", kurulmakta olan rejimi de faşist dikta rejimi değil, "askersel dikta rejimi" olarak göstermek, hattâ bu analizi kabul etmeyen diğer anti-faşist güçlerle eylembirliğine girmek yanlısına sürüklenmiştir.

12 Eylül darbesini sınıfsal açıdan yerli yerine oturtmak için, herşeyden önce, Üçüncü Enternasyonal'in artık klasik hale gelmiş olan faşizm tanımlamasını göz önünde tutmak gerekir: Enternasyonal Yönetim Kurulu'nun Onüçüncü oturumunda faşizm şu şekilde nitelenmişti: "Mali sermayenin en gerici, en şovenist ve en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü".

Şüphesiz ki, bu nitelermeyi esas alırken, yine Üçüncü Enternasyonal'in Yedinci Kongresi'nin öngördüğü gibi; "faşizmin özel niteliklerini ve tek tek ülkelerdeki faşist diktatörlüğün çeşitli evrelerdeki çeşitli biçimlerini de incelemek ve hesaba katmak gerekli"dir. Herhangi bir ülkede faşist diktatörlüğün ilk terör uygulamaları "kan banyosu" biçiminde olmasa da, hattâ kitleleri aldatmak için "tarafsız" yada "sınıflarüstü" bir görünümde ortaya çıksa da, sınıfsal bağlamı içinde o dikta, faşist bir öz taşıyor olmaktan kurtulamaz.

Kaldı ki, yine Enternasyonal 7. Kongresi, "faşizmin iktidara gelişinin bir burjuva hükümetini bir diğerinin olagan biçimde izlemesi değil, burjuvazinin sınıf egemenliğinin devlet biçimlerinden birinin -burjuva demokrasisi- yerini bir başka biçiminin -açık terörist diktatörlük- alması olduğu"nu da vurgulamıştır.

Gerçekten de bugüne değil, faşist diktatörlüğe doğru tırmanışta burjuvazinin sınıf egemenliğinin devlet biçimlerinden biri olan "burjuva demokrasisi" giderek daha da baskıcı bir uygulamayla rolünü oynamış ve 12 Eylül'ün koşullarını hazırlayarak o gün yerini açık terörist diktatörlüğe bırakmıştır.

Komintern'in faşizm tanımlamasında sözü edilen mali sermaye, bugün yer-yüzünde çokuluslu şirketlerin temsil ettiği ve Türkiye gibi kapitalizme bağımlı ülkelerde de işbirlikçileri ve çıkar ortaklıkları bulunan uluslararası mali sermayedir.

Mali sermaye, Türkiye'de faşist diktatörlüğün ortamını bir yandan IMF'nin ekonomik dayatmalarıyla ve Washington'dan güdümlü Kontr-gerilla ve MHP gibi terör örgütlerinin provokasyonlarıyla hazırlarken, faşist darbeyi de yine Washington'dan güdümlü NATO'nun planları çerçevesinde ve NATO'nun emrindeki generaller aracılığıyla gerçekleştirmiştir.

Göstermelik "burjuva demokrasisi"yle sınıf egemenliğini sürdüren mali sermaye, daha baskıcı bir rejime, faşist diktatörlüğe geçmek gereğini neden duymuştur? Bu sorunun cevabı da, özellikle İran Devrimi'nden sonra Ortadoğu'da emperyalizmi aleyhine bozulan kuvvet dengesinde ve ekonomik bunalım koşullarında Türkiye emekçi kitlelerinin ABD'ye bağımlılığa ve kapitalist sömürüye karşı daha bilinçli tavır almaya yönelmeleri olgusunda yatmaktadır. /.

Faşist darbenin uluslararası bağlamı

Nitekim, Türkiye İşçi Partisi'nin daha 3 Şubat 1980'de yayınladığı "SORUNLARIMIZ-GÖREVLERİMİZ, TEK PARTİ-TEK CEPHE" başlıklı belgede faşist darbenin hazırlığı şöyle belirlenmiştir:

"Emperyalist güçler artık sosyalist sistemi çepeçevre saran ve çeşitli andlaşmalar, üslerle kendilerine bağlı bir ülkeler zinciri oluşturma, sosyalist ülkelerin dünyanın öteki bölgeleriyle bağlantılarını sınırlama olanağını yitirmişlerdir. Bunun yerine belirli bir bölgede kendine köprübaşı işlevi görecektir bir yada birkaç ülke bulmak ve bu ülkeler aracılığıyla ekonomik, politik, askeri kontrolünü sağlamlaştırmak, emperyalizmin başvurduğu başlıca yöntem olmaktadır. Türkiye böyle bir işlev için elverişli bir ülke olarak değerlendirilmektedir. Emperyalizm, Türkiye'yi pençesinden kaçırmamak, daha da ilerisi, elinden gelirse bağımlılık ilişkilerini kesin uyduluk ilişkilerine dönüştürmek, çıkarlarını savunmak için en karanlık ve zalim yöntemlere başvurmaktan asla kaçınmayacağını belli etmektedir.

"Emperyalizmin soğuk savaş politikasına yeniden dönme istekleri, NATO'nun güçlendirilmesi ve İsrail, Mısır, Suudi Arabistan ve Türkiye'yi kapsayacak yeni bir askeri paktın oluşturulması planları ve özellikle Orta Doğu'da zedelenen emperyalist etkinliğin korunup geliştirilmesi yönündeki adımlar, Türkiye'nin emperyalizmin eskiden beri önem verdiği askeri ve politik konumuna daha da büyük bir değer katmıştır.

"Kapitalist ilişkilerin hayli gelişkin olduğu 40 milyonluk bir pazar, önemli bir tarımsal hammadde ve stratejik maden kaynağı, kredi ve özel yatırım alanı olarak uluslararası sermayenin azımsanmayacak bağlantılar kurmuş olduğu bir ekonomik merkez olmasıyla, Türkiye, emperyalizm için önemli bir sömürü potansiyelidir. Üstelik, Türkiye'nin ekonomik önemi sadece kendi potansiyelinden ibaret değildir. Türkiye'nin, emperyalizmin doğrudan ilişkiler kurmakta güçlük çektiği Ortadoğu ülkeleriyle Batı'nın kapitalist ülkeleri arasında bir 'halka' görevini üstlenebileceğini öngören ünlü 'halka teorisi' bütünüyle bir safsata sayılmamalıdır.

"Son birkaç yıldır, özellikle son bir yıldır Amerikan, Federal Alman, İngiliz devlet adamları ve NATO generalleri birbiri ardısıra Türkiye'ye akın etmiştir. Emperyalist ülkelerin çeşitli diplomatik temsilcileri yoğun bir biçimde resmi ve resmi olmayan temaslar içindedirler. Buna karşılık, hükümet yetkililerinin, generallerin yurtdışı gezilerinin sıklaşması elbette bir raslantı değildir. Büyük patronların karşılıklı gezileri, daha doğrudan ilişki imkanı olarak değerlendirilmiştir.

"Emperyalist güçler, başta ABD emperyalizmi, yurdumuzda kasıtlı bir burjuva demokrasinin varlığına bile karşıdır. Emperyalist merkezler, Brezilya ve Güney Kore'yi Türkiye'ye örnek göstermekte, yatırım olanaklarını ve kârlarını artıracak, kredilerini güvence altına alacak, Orta Doğu'daki çıkarlarına sadakatla bekçilik edecek bir zorba baskı ve sömürü rejimini ve daha da önemli olarak faşist bir yönetimi tezgahlamaya çalışmaktadırlar." ./.

FAŞİST TIRMANIŞIN ÖNEMLİ BASAMAKLARI

MART 1977: Ecevit, siyasal terör hareketlerinde iktidar ortağı MHP'nin rolü olduğunu söylüyor.	MART 1978: Ecevit IMF'nin dayatmalarına boyun eğerek devalüasyona ve fiyat artırımına gidiyor.
MAYIS 1977: İstanbul 1 Mayıs Mitinginde kitlesel cankırımı	KASIM 1978: Ecevit Hükümeti ABD ile askeri işbirliği görüşmelerini başlatıyor
HAZİRAN 1977: Sol oyların artmasına rağmen sağ hükümet kuruluyor, MHP 5 bakanlık alıyor.	ARALIK 1978: Kahramanmaraş Cankırımı ve sıkı yönetim ilanı
OCAK 1978: Kısmi seçimlerde gerileyen sağ koalisyon çöküyor, Ecevit Hükümeti kuruluyor. Kontrgerilla siyasal terörü tırmandırmaya başlıyor.	MAYIS 1979: 1 Mayıs yasaklanması ve kitlesel tutuklamalar
ŞUBAT 1978: Kontrgerilla'nın faaliyeti üzerine tartışmalar	EKİM 1979: IMF'nin dayattığı tedbirler yüzünden itibarını yitiren Ecevit Hükümeti'nin kısmi seçim yenilgisi, Demirel azınlık hükümetinin kuruluşu
	OCAK 1980: Evren'in ultimatosu ve SIA'nın imzalanması

Faşist darbenin Türkiye içindeki tertipçileri

"Emperyalizmin Türkiye hakkındaki karanlık planları ve hazırlıkları, Türkiye içinde işbirlikçi, tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleriyle elele, başlıca bu güçlerin desteklenmesi yöntemiyle uygulanan ortak bir saldırıdır. Dünyada gericiliğin çıkar ve planları Türkiye'de tekelci büyük sermaye ve büyük toprak sahiplerinin, gerici faşist güçlerin çıkar ve planlarıyla çakışmaktadır.

"Türkiye'de kapitalizmin bunalımının derinleşmesi, büyük tekelci sermaye ve büyük toprak sahipleri açısından anti-demokratik baskıları, faşist bir diktatörlüğü gündeme getirirken, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin düzenden kopuşlarını, mücadeleciliklerini, bilinç düzeylerinin yükselmesini de birlikte getirmektedir. Faşist tırmanış yalnızca ekonomik bunalıma emperyalizm ve tekelci sermaye yararına çözümler bulma planının değil, demokratik gelişmenin önünün alınamamasının, işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesinden duyulan korkunun bir sonucudur.

"Bugün büyük sermaye ve büyük toprak sahipleri temel hak ve özgürlüklerin, 1961 anayasasına değil, 1971 anayasasına bile aykırı, sözde yasalarla ortadan kaldırıldığı parlamenter görünümüne bir terör rejimi, ya da açık faşist diktatörlük peşinde, ekonomik ve politik gücü tam olarak ellerinde toplamaya ve bu süreci kendi çıkarları doğrultusunda yeni bir aşamaya yöneltmeyi tezgahlamaktadırlar.

"Türkiye'yi koyu bir karanlığa boğmak isteyen, karşı karşıya bulunduğumuz hareket ve tehlike, 1960 öncesinin burjuva gericiliği değil, işbirlikçi tekelci sermayenin, büyük toprak sahiplerinin faşist hareketi, faşist tırmanıştır. Tezgahlanmak istenen, burjuva demokrasisine bile düşman, paylaşma kabul etmeyen bir açık diktatörlüktür. Burjuva iktidarında sıradan bir değişiklik değil, son tahlilde temel sınıflar bakımından tanıma aynı kalmakla birlikte, çok köklü, çok özel niteliklere sahip bir değişiklik söz konusudur. Yurdumuzun emperyalizme ekonomik, politik, askeri bağımlılık ilişkilerinin pekiştirilmesi faşizm tehlikesinin yapısal bir faktörüdür.

"Son yıllarda üç bine yakın kişinin yaşamını yitirmesine yolaçan siyasal cinayetler, yaralamalar, saldırılar, tam olarak, ancak bu çerçeveye oturtulduğunda açıklığa kavuşuyor. On milyonların henüz bilince ulaşamamış da olsa her fırsatta kendini belli eden öfkesini kırabilmenin, saptırabilmenin, yalınlık ve bezginlik yaratılmasının bir aracı olarak siyasal terör, ancak ekonomik bunalımın ve toplumsal kutuplaşmanın ulaştığı boyutlarla birlikte gereği gibi kavranabiliyor. Tekelcilik ve emperyalist sömürü ile demokrasi düşmanlığa kopmaz bir bütündür." /.

ASKER-SANAYİCİ KOMPLEKSİ+++++

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin Türkiye'de gerçekleştirdikleri faşist darbenin vurucu gücü Ordu, bu komplonun içerisinde sadece burjuva devletin baskı aracı olduğu için değil, aynı zamanda teğmeninden orgeneraline kadar bütün komuta kademeleriyle kapitalist sınıfın bir parçası haline getirildiği için yer almıştır. Nitekim; darbeden beş gün sonra, 17 Eylül 1980 tarihli Cumhuriyette çıkan haberde şöyle deniliyor: "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ülkede bütünüyle yönetime elkoymasından sonra, kamu ve özel kesim işbirliğiyle askeri araç ve gereç üretimine yönelik asker-sanayici kompleksi oluşturma çabaları hızlandırılmıştır. Öncelikle kaliteli çelik, birleşik devre ve döküm temellerine dayalı sektörlerde dışarıya dönük üretim planlamasına gidilmesi öngörülmektedir. Türkiye'de mevcut teknolojik birikimin askeri-sınai komplekse olanak verecek düzeye eriştiği belirtilmiştir."

Bilindiği gibi, askerin bu komplekse katılımı şu kurumlar aracılığıyla olmaktadır:

1. OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu): Tüm subay ve assubayların ortak olmak zorunda buldukları 5 milyar TL varlıklı holding. 22 şirkette direkt, 8 şirkette dolaylı katılımı vardır. Yabancı sermaye ile işbirliği halindedir.
2. Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı: Havacılık sanayii kurma aşamasındadır
3. Kara Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı: Elektronik araçlar üretmektedir.
4. Deniz Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı: Bazı deniz araçları üretmektedir.

Türkiye İşçi Partisi'nin dokuz ay önce yaptığı analiz ne kadar doğru olduğu 12 Eylül faşist darbesiyle ortaya çıkmıştır. "Burjuva demokrasisi" görüntüsü altında faşizan uygulamaları yoğunlaştıran emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, son olarak erken seçim zorlamasıyla bir AP-CHP koalisyonu oluşturma girişiminde bulunmuşlar, ancak MSP'nin bu yolu tıkayacak parlamenteler engellemelere başvurması üzerine, 12 Eylül'de egemen sınıfların en vurucu baskı gücü olan orduyu sahneye sürmüşlerdir. Bir önceki sayfada açıklandığı gibi, Türkiye'de ordu, artık sadece düzenin bir baskı aracı değil, aynı zamanda teğmeninden orgeneraline kadar bütün komuta kademeleriyle kapitalist sınıfın bir parçasıdır. Böyle bir gücün yapacağı darbenin de, tekelci sermayenin karanlık planları dışında amaçlar güdebileceğini düşünmek, ard niyetlilik değilse bile, en azından safdilliktir.

Kaldı ki, darbenin başını çeken Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren, yılbaşından beri bütün ultimatomlarıyla ve çıkışlarıyla, hangi planlar çerçevesinde hareket ettiğini ortaya koymuştur.

General Evren'in ve diğer ordu şeflerinin faşist tırmanışa en önemli katkıları, 27 Aralık 1979'da verilip de bu yılın ilk günü açıklanan ünlü ultimatomla olmuştur. Bu ultimatomla bir yandan demokratik güçlere gözdağı verilirken, öte yandan da, emperyalizmin dayattığı ekonomik ve askeri önlemlerin bir an önce uygulamaya geçirilmesi konusunda burjuva partileri yöneticileri uyarılmıştır. Nitekim daha ultimatom'un telaşı devam ederken Amerikan heyeti hızla Ankara'ya gelmiş ve ünlü Silahlı İşbirliği Anlaşması imzalanmıştır. Bu anlaşmayla, Türkiye'de ABD üslerinin faaliyeti yeniden mümkün hale getirilmiş, Türkiye toprakları bir kez daha atom tarlası haline dönüştürülmüş, Ortadoğu ülkeleri yeniden silahlı tehdit altına alınmıştır.

Evren'in tırmanışı sürerken, bu arada devreye, uluslararası sermayenin bir başka güvenilir adamı çıkmış ve Başbakan Demirel'in başdanışmanlığına yükselmiştir. Bu, ünlü MESS Başkanı Turgut Özal'dır.

IMF, Dünya Bankası, OECD gibi uluslararası finans örgütleriyle Türkiye'nin yeni kapitülasyon pazarlıklarına yürüten Özal, ülkenin geleceğini uluslararası sermayeye taksit taksit peşkeş çekmeğe başlamıştır. Ve 24 Ocak Kararları'yla emperyalizmin Türkiye üzerindeki "ekonomik darbesi" gerçekleştirilmiştir. Bu kararlar, IMF'nin dayattığı:

- Ücretlerin dondurulması,
- Kamu ekonomik işletmelerinin ürünlerine aşırı zamlar yapılarak tüketicinin sınırlandırılması
- Türk parasının sürekli olarak değerinin düşürülmesi noktalarında odaklaşmaktadır.

Ancak bu dayatmaların kabulüyle ki, Türkiye'nin döviz açığına cevap vermekten çok uzak sadaka-kabilinden kredi kolaylıkları sağlanmış, fakat bu sözüme "kolaylıklar", 20 milyar dolarlık dış borcu bulunan Türkiye'nin üç aylık petrol ihtiyacını dahi karşılayamamıştır.

GENERAL EVREN'İN TIRMANIŞI++++++ +++++

27 ARALIK 1979:

Anayasamızın getirdiği geniş hürriyetleri kötüye kullanarak İstiklal Marşımız yerine komünist enter-nasyonal söylenele, şariat düzeni davetçilerine, demokratik rejim yerine her türlü faşizmi getirmek isteyenlere, anarşiye, yıkıcılığa ve bölücülüğe milletimizin tahammülü kalmamıştır.

4 ŞUBAT 1980:

İlkokullardan başlayarak tüm eğitim kurumlarına zorunlu askerlik dersleri koydurtuldu

15 ŞUBAT 1980:

Biz dış düşmanlarla değil, iç düşmanlarla uğraşmaktayız. Sıkıyönetime rağmen niye bunların hakkından gelemiyoruz? Kan dökmek istemiyoruz. Bunu göze alsak bir ayda meseleyi hallederiz.

20 TEMMUZ 1980:

Maalesef ifade edeyim ki vatan içindeki hainlerle boğuşmaktayız. Ama silahlı kuvvetlerimiz bundan da başarı ile çıkacaktır. Hain kişilerin cezası yakında verilecektir.

26 AGUSTOS 1980:

Bu satılmış zavallılar bir avuç azınlıktır. Siz onların hepsini bir anda yokedebilecek güçtesiniz. Asil sessizliğinizi, sabrınızı, güçlerinin kanıtı imiş gibi göstermek isteyenler, nasıl yandırdıklarını bir zaman gelecek, acı bir şekilde göreceklere.

NATO Kuvvetleri'nin Türkiye'de olduğu gün yapılan darbe

Yukarıda belirtilen ön hazırlıkların yanısıra, 12 Eylül Darbesi'nin bir NATO Darbesi olduğunun en somut göstergesi, darbenin tam Türkiye'de NATO Anvil-Express 80 askeri manevralarını başladığı gün gerçekleştirilmiş olmasıdır.

Beş kişilik cuntanın üyelerinden Hava Kuvvetleri Komutanı General Tahsin Şahinkaya, Washington'da Pentagon generalleriyle yaptığı esrarengiz görüşmeleri tamamlayarak darbeden tam bir gün önce Türkiye'ye dönmüştür. Aynı gün, altı NATO üyesi ülkenin askerlerinden oluşan 3 bin kişilik müttefik kuvvetleri "Varşova Paktı kuvvetlerinin muhtemel bir saldırısına karşı savunma provası" yapma bahanesi altında Türkiye'dedir.

Daha da önemlisi, Türkiye'de askeri bir darbenin yapıldığı daha Türkiye radyolarında cuntanın kendisi tarafından ilan edilmeden, ABD Dışişleri Bakanlığı, Batı basın ajanslarına, Türkiye'de bir askeri darbe yapıldığını duyurmuştur.

Kaldı ki, faşist askeri cuntanın daha ilk bildirimlerinde ve bizzat General Evren'in konuşmalarında egemen olan unsurlardan biri, NATO'ya ve Batı ittifakına bağlılığın sürdürüleceğinin ilanı olmuştur.

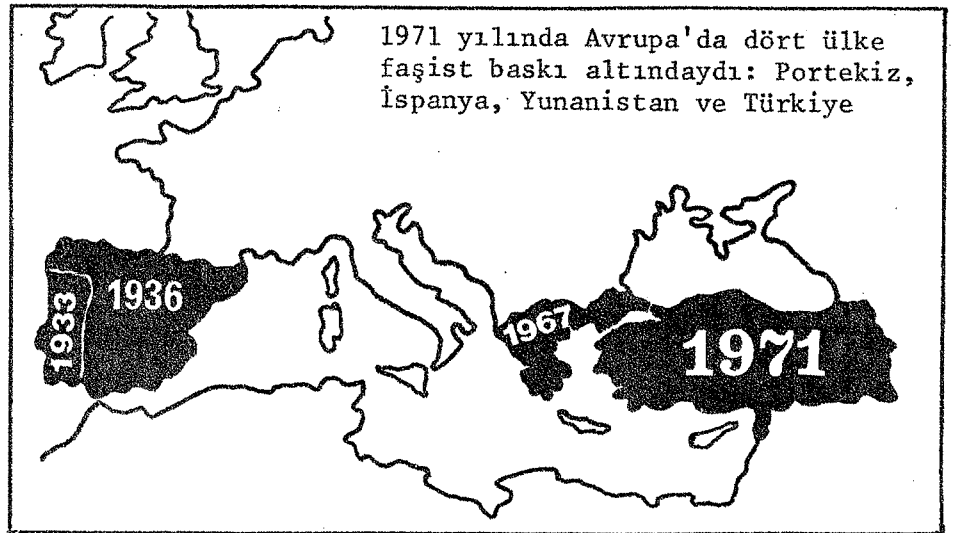
Darbeden Batı çevreleri öylesine memnun kalmışlardır ki, 13 Eylül 1980 tarihli Times Gazetesi: "Darbenin yapıldığı zamanı ve cuntanın açıklamaları, NATO'nun güneydoğu kanadının bu hassas bölgesindeki siyasal kaos durumundan endişe duyan müttefikleri son derece memnun etmiştir," diye yazmıştır.

Aynı tarihle International Herald Tribune Gazetesi ise şu yorumu getirmiştir: "Askeri darbelerin uluslararası istikrarın sağlanmasına katkıda bulunduğu pek görülmemiştir. Ancak Türkiye bu konuda bir istisna olduğunu gösterebilir."

Aynı gazete, ayrıca şu bilgileri de vermiştir: "Yeni Milli Güvenlik Konseyi'nin Genel Sekreteri olarak atanan ve kilit adamlardan biri olan General Haydar Saltık, NATO Komutanlığı'nın birçok seminerlerine ve değerlendirme toplantılarına katılmış olup, NATO kaynakları tarafından 'âşına bir tip' olarak nitelenmektedir."

Daha sonraki gelişmeler de, NATO'nun bu güvenilir adamının, Devlet Başkanlığı Genel Sekreterliği görevini de üstlenerek tüm ipleri elinde tuttuğunu göstermiş bulunmaktadır.

Darbeden birkaç gün sonra başlayan Irak-İran Savaşı da, zamanlamanın iyi yapıldığını kanıtlamaktadır.

Uluslararası mali sermaye Turgut Özal'ı istiyor

Bir yandan NATO ve Pentagon çevreleri, kendi güvenilir adamları Orgeneral Saltık'ı kilit noktalara yerleştirirken, öte yandan IMF ve uluslararası mali sermaye çevreleri de, daha ilk günden, düşürülen Demirel Hükümeti'nin başdanışmanı Turgut Özal'ın ekonomik ve mali konularda kilit noktaya getirilmesini dayatmıştır.

Nitekim darbeden bir gün sonra, 13 Eylül 1980 tarihli Financial Times Gazetesi aynen şunları yazmıştır: "Türkiye geçen yıllarda uluslararası mali kurumlardan ağır borçlar almıştır. IMF'den alınan borcun miktarı 1,6 milyar dolar'ı, Dünya Bankası'ndan alınanlar ise 600 milyon dolar'ı bulmaktadır. Merkezleri Washington'da bulunan bu iki kuruluş da, çünkü darbeden sonra; Türkiye ile anlaşmalarının geleceği açısından herhangi bir telaş göstermemişlerdir. Gerek IMF, gerekse Dünya Bankası, Başbakan Demirel'in danışmanlarından bazılarıyla ve özellikle Turgut Özal ile yakın ilişkiler içinde olmuşlardır. Bu bakımdan, Turgut Özal'ın kaderi, IMF ve Dünya Bankası ile Türkiye arasındaki ilişkilerin geleceği açısından belirleyici olacaktır."

Nitekim, Demirel Hükümeti silah zoruyla düşürüldüğü ve hükümetin başı "güvence altına" alındığı halde, bu hükümetin mali ve ekonomik işlerdeki başdanışmanı Turgut Özal derhal yeni yönetimin başdanışmanlığı ile de görevlendirilmiştir. Yeni hükümetin kuruluşuna kadar fiilen başbakanlık görevini sürdüren Turgut Özal, Emekli Amiral Bülend Ulusu başkanlığında kurulan kukla hükümetin de başbakan yardımcılığına getirilmiştir.

Yeni pozisyonunu sağlama bağladıktan sonra Özal'ın yaptığı ilk iş Washington'a uçarak patronlarına yeni gelişmeler hakkında bilgi vermek ve yeni talimatlar almak olmuştur.

Esasen Amiral Ulusu'nun başkanlığındaki 27 bakandan oluşan kukla hükümetin ağırlığını emekli generallerin yanı sıra Zeyyat Baykara, Şahap Kocatopçu, Serbü-lent Bingöl gibi özel sektörün has adamları taşımaktadır.

Cunta Hükümeti'nin gerek programı, gerekse ilk uygulamaları da, daha önceki sayfalarda açıkladığımız IMF dayatmaları ve Demirel Hükümeti'nin 24 Ocak kararları doğrultusunda olmuştur.

Bizzat Başbakan Yardımcısı Turgut Özal, bu programın uygulanıp başarıya ulaşabilmesi için en azından 5 yıl'a ihtiyaç bulunduğunu çeşitli konuşmalarında açıklamış bulunuyordu.

- Özel sektöre ağırlık verilerek yabancı sermayeye güvence sağlanması,
 - Türk lirasının Batı finans kurumlarının istemleri doğrultusunda sürekli devalüe edilmesi,
 - İşçi ücretlerinin dondurulması veya hiç değilse ücret artışlarının sınırlı tutulması,
 - Tüketicimin sınırlandırılarak özel sektör yatırımlarına kaynak kaydırılması
- bu programın esaslarını oluşturmaktadır.

Bu programın uygulanmasına muhalofet edecek olan işçi sınıfı sendikal hareketini ve genel olarak demokratik hareketi susturmak ise, siyasal istikrarı sağlama bahanesi altında hinoğlu hince hazırlanmış terör ve sindirme planlarının uygulanmasıyla gerçekleştirilmek istenmektedir.

Cunta'nın iktidara el koyar koymaz aldığı ilk kararlardan biri, ilerici sendikaları yasaklamak ve grev hakkını askıya almak olmuştur. Grev halindeki 70 bin'e yakın işçiye silah zoruyla işbaşı yaptırıldığı gibi; 150 bin'e yakın işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri de durdurulmuştur.

DİSK'e bağlı sendikalar kapatıldığı ve yöneticileri kitlesel olarak gözaltına alındığı için, sendikalar ve toplu sözleşme ve grev yasalarında yapılacak anti-demokratik değişikliklere karşı bir 15-16 Haziran direnişinin tekrarlanması daha baştan önlenmiştir.

Darbeden daha birkaç gün önce, Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu başkanı Halit Narin, ekonominin canlandırılması ve üretimin yeniden artırılması için Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin yeniden kurulması gerektiğini söylüyordu. Cunta yönetiminin açıkladığı ilk projelerden biri de, olağanüstü mahkemeler kurulacağı olmuştur.

Newsweek Dergisi geçen yıl yaptığı bir açıklamada, Türkiye'nin anket yapılan altmış ülke arasında yabancı sermayenin çıkarları açısından en tehlikeli

üç ülkeden biri olduğunu bildirmişti. Demirel Hükümeti sırasında yabancı sermayeyi özendirmek için alınan bir dizi önleme rağmen yabancı sermaye gelişinde artış olmaması da, Türkiye'de siyasal istikrar olmamasıyla izah ediliyordu. Faşist darbe; "siyasal istikrarı sağlama" görüntüsü altında yabancı sermayeye kırmızı halı döşemektedir.

Yine aynı gerekçeyle grev ve toplu sözleşmeler yasaklanarak, yıllık enflasyon hızının yüzde 200'e yaklaştığı bir ülkede, işçilerin iki-üç yıl önceki ücretlerine yüzde 70'lik bir "zam" lütfederak, hem patronların elde ettiği artık-değeri artırmakta, hem de dünya kamuoyu önünde "işçi ücretlerine bir kalemde yüzde 70 zam yapan cunta" görünümü yaratmağa çalışmaktadır.

Siyasal terörün yaratıcıları, bizzat cuntayı işbaşına getirenlerdir

Faşist cunta'nın iktidara elkoymasını haklı göstermek için ileri sürülen gerekçelerin başında, Türkiye'de beş yıldır süregelen ve beş bin'den fazla yurttaşın canına mal olan siyasal terör gelmektedir.

Hele 12 Eylül darbesinden birkaç gün sonra siyasal cinayetlerin sayısında hatırı sayılır bir düşüş olması, dünya kamuoyunda, hattâ ilerici çevrelerde bile cuntacıların bu savına hak veren eğilimlerin doğmasına yolaçmıştır.

Bu, Türkiye'deki siyasal terörün bir "sağ-sol" çatışması olduğu biçimindeki yüzeysel değerlendirmenin ürünüdür.

Oysa, Türkiye'de siyasal terörü planlayan, teşvik eden ve tırmandıranın bizzat ordu genelkurmayındaki Kontr-gerilla Örgütü olduğu yeterince kanıtlanmıştır. Kontr-gerilla'nın amacı, IMF'si ve NATO'suyla emperyalizmin Türkiye'ye dayattığı ekonomik, siyasal ve askeri planların uygulanmasına karşı çıkan demokratik güçleri ezmek için askeri faşist bir diktatörlüğün kurulmasına zemin hazırlamaktır. Bu amacı gerçekleştirmek uğrunda Türkes'in MHP'si ve onun Bozkurtları yıllardan beri alabildiğine kullanılmıştır.

Darbe için gerekli ortam hazırlandıktan sonra, artık bu maşalara gerek kalmamıştır. Provokatörlerin ve profesyonel canilerin bir kısmı, ileride gerektiğinde tekrar kullanılmak üzere kızığa çekilmiş, çok afişe olan Türkes ve benzerleri ise dünya kamuoyunda cunta'nın faşist olmadığı izlenimi yaratmak için tutuklanarak haklarında soruşturma açılmıştır. Ama, Kontr-gerilla olduğu gibi yerinde durmaktadır.

Şimdi artık provokasyon eylemleri değil, doğrudan doğruya direniş güçlerini ezmek için devlet kuvvetlerinin yürüttüğü silahlı operasyonlar gündemdedir. 28 Eylül 1980 günü Ordu ve Mardin'de bir günde 8 kişinin birden devlet kuvvetlerince katledilmesi bunun somut örneğidir.

Askeri mahkemeler bir celsede idam kararları vermeğe, beş kişilik cunta idam kararlarını onaylamağa ve silahlı eylemlere karışan gençleri asmağa başlamıştır.

Kitlesel tutuklamaların kurbanlarının 50 bin kişiyi aştığı, İstanbul'da mevcut askeri zindanlara ek olarak Metris, Hasdal, Maslak-Alemdağ ve Samandıra'da yeni tutukevleri kurulduğu, siyasal polis merkezlerinde işkencelerin yoğunlaştığı, temizlenmek istenen kişilerin emniyet müdürlüklerinin üst katlarından atılarak öldürüldükleri, daha sonra bunların "intihar ettiklerine" dair bildiriler yayınlandığı haberleri yoğunlaşıyor.

Emperyalizmin "parlamentar faşizm", yani kukla bir parlamentonun varolduğu bir faşist rejim kurma planlarını onaylamaları için "konuk" statüsünde "güvence altı"nda tutulan burjuva partileri liderleri dışında sosyalist partiler ve ilerici sendikalar yöneticileri ya tutuklanıyor yada arama listelerine konuyor. Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, 70 yaşını aşkın olduğu ve sürekli kalb krizi tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğu halde, ev hapsinde tutuluyor.

Haklarında sıkıyönetim mahkemelerince tahliye kararı verilen tutuklular bile, sıkıyönetim komutanları tarafından, "güvence altında tutma" gerekçesiyle bir aydan fazla gözaltında tutuluyor. Israr edildiğinde, kendilerine, "mahkeme kararları bizim için yeterli değildir, askeri istihbarat servislerinin raporlarını bekliyoruz," cevabı veriliyor.

Daha önce sıkıyönetimce kapatılmış gazete ve dergilere ek olarak, cuntanın iktidara elkoymuş gü. üç günlük gazete birden kapatılıp radyo, televizyon, tüm yazılı ve sözlü haberleşme araçları sansür altına alınmıştır. ./.

Kukla hükümetin programı ve getirdiği anti-demokratik yasa önerileri, yasama yetkisini gaspeden beş kişilik faşist cunta tarafından iki dudak hareketiyle onaylanmakta, demokratik hakları, sendikal hakları kuşa çevirecek ve Türkiye'de "parlamentar faşizm" in yasal temellerini atacak, faşizmi kurumlaştıracak adımlar teker teker atılmaktadır.

Bu koşullarda, 12 Eylül darbesini faşist bir darbe ve kurulmakta olan rejimi de faşist bir rejim olarak nitelenmekten kaçınmak, olsa olsa, işçi sınıfına ve tüm demokratik güçlere hedef şaşırtmağa hizmet eder.

Halk düşmanı ve barış düşmanı niteliğini tüm siyasal, ekonomik, ideolojik ve askersel uygulamalarıyla ortaya koymuş bulunan, hele Doğu Anadolu'da Kürt halkına karşı uyguladığı kitlesel terörle "Atatürkçülük" adı altında şovenist bir baskıya girişmiş bulunan cunta yönetimi, sınıfsal niteliğiyle, faşist bir yönetimdir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm Türkiye demokrasi ve barış güçleri, bugüne kadar sürdürdükleri anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci ve anti-şovenist mücadeleyi faşist cuntanın devrilmesi hedefine yöneltmeli, tek cephe halinde tüm güçleriyle o noktaya vurmalarıdır.

Yurt dışındaki Türkiyelilerin ivedi görevi

Faşist cuntaya karşı tek cephe halinde verilecek mücadelenin başarısı, yurt dışında bulunan Türkiyeli demokratik güçlerin fiili desteğine ve katılımına da bağlıdır.

Bu desteğin ve katılımın başında, dünya kamuoyunun cuntanın niteliği hakkında aydınlatılması, dünya demokratik güçlerini yanıltıcı "yumuşak" görünümülü uygulamaların içyüzünün ortaya konması ve Türkiye halkının anti-faşist mücadelesine dünya demokrasi güçlerinden en geniş dayanışmanın sağlanması gerekmektedir.

Darbenin hemen ardından Dünya İş Konfederasyonu, Dünya Sendikalar Federasyonu, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu ve hattâ Türk-İş'in üyesi bulunduğu Hür Dünya Sendikalar Konfederasyonu'nun cuntayı takbih etmeleri ve cunta yönetiminin yalıtılmasını sağlayıcı girişimlerde bulunmaları önemli bir başlangıçtır.

Ancak gerek Avrupa Parlamentosu ve gerekse Avrupa Konseyi gibi Avrupa demokratik güçlerinin etkin biçimde temsil edildiği parlamenter platformlarda cuntayı takbih etmek yerine, bir an önce "demokrasiye dönüş yapılması" nı dileyen karar tasarılarının kabul edilmiş olması, Avrupa Ekonomik Topluluğu Komisyonu'nun darbeye rağmen Türkiye ile ilişkileri sürdürme kararı vermesi, dünya kamuoyunu yanıltma tertiplerinin oldukça başarı sağladığını göstermektedir. Bunda, 100'e yakın parlamenter zandanlarda iken cuntanın kuklası olarak Avrupa Konseyi toplantılarına katılan işbirlikçi milletvekili ve senatörlerin büyük rolü olmuştur.

Daha da önemlisi, bütün bu platformlarda, ABD emperyalizminin ve onun işbirlikçisi Avrupa kapitalinin çıkarlarını savunan partilerin çoğunlukla temsil edilmekte olmasıdır. Böylesi çoğunlukların varolduğu platformlardan, emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını savunma misyonu yüklenmiş bir cuntanın, faşist niteliği açık da olsa, kolay kolay takbih edilmesini ve yalıtılmasını beklemek gerekir. Kaldı ki, son vize uygulamaları da göstermektedir ki, kapitalist Avrupa ülkeleri yöneticileri, Türkiye'de insan haklarının çiğnenmesine karşı durmak şöyle dursun, Türkiyeli emekçiye bir darbe de kendileri vermektedir.

Bu koşullarda, anti-faşist mücadelenin tek şansı, yurt dışındaki Türkiyeli demokrasi güçlerinin kendi aralarında en geniş birlikleri oluşturmaları, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci ve anti-şovenist mücadele yolunda tek bir yumruk gibi birleşmeleri, böyle bir güçbirliği halinde Avrupa toplumlarının çeşitli kesimlerindeki demokratik güçleri faşist cunta'yı yalıtılma yolunda seferber edebilmeleridir.